השבוע...

אומץ

לא שמעתי את נגינתה של מידורי בשבוע שעבר בהיכל־התרבות. זה שהם קובעים את הקונצרטים ל־8.30 בערב, זה חוסר־התחשבות באנשים שצריכים למסור מדורים בערב.

אבל אחר כך הצטרפתי לכל מי ששמעו את מידורי, הכנרית היפאנית, המסיבה במלון הילטון. היו יפים ויפות ועשירות וחכמים וחכמות, והיו נאומים והיתה עוגת יום־הולדת ודג סלמון נהדר, והמון טאפטה ותחרה ויהלומים ונימוסים טובים.

והיה גם אבא אבן, שנשא נאום קצר, שהשכיב מצחוק את כל היפים והיפות, שברגע כלל לא מרשים לעצמם לצחוק בפה פתוח. והיו גם אנשים מאוד־מאוד אמיצים שחרפו את נפשם, ונשאו נאום אחרי הנאום של אבא אבן.

● ● ●

רעיון

החברה להגנת הטבע חושבת ברצינות לשכור כמה אנשים, להלביש אותם בבגדים של ערבים ולבקש מהם לזרוק כמה אבנים על מכוניות הנוסעות בכבישי הדרום. ככה, חושבים בהגנת הטבע, יש סיכוי להביא את אנשי הליכוד לטייל גם בנגב. ומי יודע, אולי זה ימצא חן בעיניהם, ואפילו יקימו שם ישוב או שניים.

● ● ●

גילוי

זה לא קל לגלות כל פעם מחדש, כמה אני בן־אדם פשוט, לא מתוחכם, לא אינטליגנטי, לא אנין טעם. כמה אני בעצם בורה ופרימיטיבית, ולא יודעת להבדיל בין תפל לעיקר.

הנה, השבוע, אחרי שידור המכביה בטלוויזיה, כולם אמרו לי שזה היה ממש נורא, מיצעד המשלחות היה משעמם עד מוות, השיר של דודו פישר היה נוראי, החושך עם הנרות היה קיטש מוחלט, הכוראוגרפיה היתה מיושנת, ובכלל למה הטלוויזיה שידרה את הדבר הנורא הזה.

ואני — אני כל־כך נהניתי! ממש עמדו לי דמעות בעיניים לראות כל כך הרבה יהודים באים ארצה ועושים דבר יפה ביחד, וגם תיכף עשיתי חשבון שאולי כמה מהם ישארו איתנו כאן,וגם זה שימח אותי לגמרי.

● ● ●

זהירות ילדים!

לחברה שלי יש מכר שהיא ממש לא סובלת, הקשור איתה בעניני עבודה. המכר הזה מטלפן לחברה שלי חמש פעמים בשבוע ומבלבל לה את המוח. 50 פעם היא ביקשה ממנו לא לטלפן אליה הביתה בעניני עבודה, אבל שום דבר לא עזר, והוא ממשיך להטריד אותה.

בשבוע שעבר הוא טילפן שוב. הילד בן ה־8 של החברה הרים את השפופרת, והמכר ביקש לדבר עם אמא שלו. הילד החזיק את השפופרת ביד, די קרוב לפה שלו, וצעק בקול: „אמא, הנודניק הזה שאת לא סובלת שוב בטלפון.“

הבעייה ניפתרה. הנודניק לא מטלפן יותר הביתה.

שיחת חולין

(בין פקידה במישרד־נסיעות לבין לקוחה)

הפקידה – זו כבר פעם שניה שהצ'ק שלך חוזר.

לקוחה – מה אני יכולה לעשות?

פקידה – מה זאת אומרת, מה את יכולה לעשות!

לקוחה – אין לי כסף, אז הצ'ק שלי חזר.

פקידה – אם אין לך כסף למה נסעת לחופש!

לקוחה – למה נסעתי? בן אדם עובד כל השנה – לא מגיע לו חופש, לדעתך?

פינת בן־יהודה

איש אחר, מאוד־מאוד חשוב בארץ, דיבר בטלוויזיה. בין שאר הדברים הוא אמר גם שצריך „לבור את המוץ מן התבן“.

כאשתו של פלח־לשעבר הבנתי שהאיש אמנם משתמש בביטויים גבוהים, אבל את משמעות המילים הוא אינו מבין.

המוץ הן קליפות גרעיני־החיטה שאותן אין צורך לבור מן התבן, כי גם את המוץ וגם את התבן שמים בצד, כדי לבור מהם את הבר, שהיא החיטה עצמה, שממנה עושים קמח.

אבל כדי להיות בטוחה לגמרי שאני צודקת ולא האיש החשוב מאוד־מאוד, טילפנתי לנורית רייך, המזכירה האקדמית ללשון העברית.

נורית אמרה לי שאני צודקת, אבל גם אמרה לי שאני לא אכתוב בעיתון את שמו של האיש החשוב מאוד־מאוד, כדי לא לבייש אותו לפני הקוראים.

אז אני לא כותבת את שמו (רק בשביל נורית, טובת־הלב), אבל אני עדיין חושבת שמי שאינו מבין את המילים, לא כדאי שישתמש בהן.

תעודות הערכה — בכיוון השני

ברוב בתי־הספר קיבלו הילדים תעודות־הערכה לפני שבועיים. את התעודות האלה הביאו הילדים הביתה, וההורים בחנו אותן בעין חדה, אמרו משהו כמו „יכולת להשתדל קצת יותר בחשבון,“ או „בתנ"ך קיבלת רק טוב — אוי ואבוי.“

ומה עם ההיפך?

המורה בתיה וייס, מחנכת כתה ד' בבית־הספר האיזורי בני עטרות, חילקה לילדים „תעודות־הערכה להורים“, וביקשה מכל ילד למלא אותן ולהביא להורים, שגם הם יידעו מה חושבים עליהם.

בתעודה שכתב טל סיף להוריו כתוב ככה:

סדר וניקיון — אתם מקפידים מאוד על סדר וניקיון.

סבלנות — סבלנותכם ראויה לשבח.

הקשבה — הקשבתכם ראויה לשיפור.

אירוח חברי — אתם מארחים את חברי יפה, אבל תגידו לשרה שגם היא תארח יפה.

בישול — האוכל שאתם מבשלים טעים לי מאוד.

נהיגה — אמא נוהגת לפי החוק. אבא, תלמד מאמא!

טיולים — רצוי שנרבה בטיולים מישפחתיים.

הערות —הנכם ממלאים כראוי את תפקידכם כהורים, על כן החלטתי שאתם, **ורק אתם**, תמשיכו להיות ההורים שלי!

חתימת הילד: טל סיף.

חדשות טובות

חברת 778 הביעה את דעתה עלינו, הנשים, בהוציאה לשוק תבשיל אורז למיקרו.

אם עד היום נאלצנו לערבב את האורז והתבלינים בעצמנו — הרי מעכשיו והלאה החיים שלנו קלים הרבה יותר.

עם כל הכבוד לקידמה ולקיצור התהליכים — הגזמתם, חברים יקרים.

★ ★ ★

ועוד קיצור־דרך היא שקית הפלא של פאב 1 שוס. שפותחה במעבדות קולגיט־פלמוליב. זוהי שקית שבה יש אבקת־כביסה, מרכך ותוספת למניעת חשמל סטאטי בעת שימוש במייבש־כביסה, ועל כל אלה יש גם תוספת של ריח נעים שנשאר בכביסה. השקית הקטנה מוכנסת לתוך תוף מכונת־הכביסה.

לכל מי שנהג לקנות ער עתה בנפרד אבקת־כביסה, מרכך־כביסה, חומר ריחני וחומר אנטי־סטאטי, היא נוחה ביותר וב־חשבון הסופי גם זולה יותר. קופסה של 16 שקיות עולה 19.90 שקלים, כלומר 1.20 שקל לכביסה אחת.

★ ★ ★

סנו הוציאה לשוק את סנובון, נוזל לניקוי אסלות, כיורים וכו'. מלבד כושרו של הסנובון להסיר כתמים, לנקות ולהפיץ ריח נעים בשרותים, ייחודו, לפי דעתי, הוא בזרבובית, המסוגלת להגיע למקומות הנסתרים באסלה.

★ ★ ★

אם גם הילדים שלכם מוכנים לנעול רק נעלי־ספורט שעולים 200 שקלים, ואם גם אצל הילדים שלכם הנעל נראית כמו מילחמת־העולם הראשונה אחרי שבוע הליכה — יש פתרון. פונסטיק ספריי. מתיזים קצת ספריי על הנעל, מחכים מיספר שניות, ואז מנגבים את הנעל במטלית לחה. לא ייאמן מה שקורה.

★ ★ ★

לא יכולים לישון בלילה, כי בן־הזוג נוחר? ניסיתם כבר הכל, ושום דבר לא עוזר? יש חדשות: חיישן אלקטרוני, הנראה כמו שעון־יד, מיועד לענידה על ידו של הנוחר. עם הנחירה הראשונה, החיישן מפעיל אלקטרודות הגורמות דיגדוג קל לישן, הוא משנה תנוחה ומפסיק לנחור. הדיגדוג אינו מקיץ את הישן.

אמנם 99 שקלים, אבל מה זה לעומת לילות שלמים של שינאת בן־הזוג.

נוזל לניקוי אסלות
זרבובית שיטושית

אנטי נחירון
הקץ לשינאה הלילית

הנעל לפני

הנעל אחרי

מתיזים על הנעל והוס מתרחש